Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og alt, hvad I begjærer i bønnen troende, det skulle I faa.
(Matt. 21 : 22).

NR. 11 | 1. JUNI 1925 | 4 AARG.

HERRENS TIENDEDEL

Av apostel James E. Talmage.

«Jorden og dens fylde hører Herren til.»

I erkjendelsen av denne høie eiendomsret som saaledes er berettet, forlanger den store eier av sine leiere en skat av deres tid og midler. Ved at erkjende os selv som leiere og ham som eier, er vi befalet spesielt at hellige en syvendedel av vor tid, en dag av de syv, til utelukkende hans tjeneste. Av vore midler og fortjeneste forlanger han en tiendedel. Dette er tiende.

Abraham som tiendebetaler.

At betale tiende var en saa fremragende del av den mosaiske lov, at en endnu tidligere praktisering herav kan let være tapt av syne. Tiende er ældre end Israel. Saaledes læser vi i forbindelse med beretninger om Abrahams hjemkomst fra sin seier over hans folks plyndrende og morderiske fiender: «Og Melchizedek, kongen i Salem, bragte brød og vin ut og han var den høieste Guds prest. Og han velsignet ham og sa: velsignet være Abraham av den høieste Gud som eier himmel og jord! Og lovet være den høieste Gud som har git dine fiender i din haand! Og Abraham gav ham tiende av alt.» (1. Moseb. 14: 18—20.)

I forbindelse hermed er det interessant at betrakte Det nye Testamentes forklaring over denne samme tildragelse og pris til Melchizedeks storhet, høipresten, at endog patri-

arken Abraham betalte tiende til ham: »Ti denne Melchizedek, konge i Salem, den høieste Guds prest, han som gik Abraham imøte, da han vendte tilbake fra sin seier over kongerne og som velsignet ham, han, hvem Abraham ogsaa gav en tiende av alt, og som først, naar hans navn utlægges, er retfærdighets konge, men dernæst ogsaa Salems konge, det er fredskonge. Og se hvor stor han er, denne, hvem Abraham, patriarken, endog gav tiende av byttet! Og mens de av Levi barn som faar prestedømmet, har et bud om at ta tiende efter loven av folket, det er av sine brødre, skjønt disse er komne av Abrahams lænd, saa har denne, som ikke regner sin ætt fra dem, tat tiende av Abraham og velsignet ham som hadde løfterne. Men uten al motsigelse er det den ringere som velsignes av den høiere; og her er det dødelige mennesker som tar tiende, men der er en som har det vidnesbyrd at han lever.» (Hebr. 7 : 1, 2—4—8.)

Jakobs løfte.

Tiendeloven var klart forstaat i det gamle Israel. Vi finder det særskilt paalagt, og det er tydelig at den var kjendt før utvandringen. Gjenkald i erindringen Jakobs tildragelse, da han var i nød paa veien tilbake til sin fars hus, og hvorledes han gjorde pakt med Herren. Dette er den skriftlige optegnelse: «Og Jakob gjorde et løfte og sa: Dersom Gud vil være med mig og bevare mig paa denne vei som jeg gaar og gi mig brød at æte og klær at iføre mig og jeg kommer i god behold tilbake til min fars hus, saa skal Herren være min Gud. Og denne sten som jeg har sat til en mindesten, skal være et Guds hus, og av alt hvad du gir mig vil jeg gi dig tiende.» (1. Moseb. 28: 20—22.)

Tiende i den mosaiske lov.

Dersom tiendens hellighet som en tiendedel ikke hadde været vel forstaat i de dage, kunne man vel spørge hvorfor Jakob særskilt nævnte tienden heller end nogen anden del av loven, saasom den 5., 7. eller 12.? Men han lovet at gi Herren en tiendedel av alt hvad han ville motta, og dette

var i henhold til den del som Abraham betalte før den tid og med nøiaktig den samme spesifikasjon om en tiendedel i den lov, der senere blev git under Mose ledelse. Lat os erindre, at selve ordet «tiende» betyr en tiendedel, hverken mere eller mindre. Dette var en fordring som var gjort av Israels folk, efter at de var bragte ut av Ægypten: «Og al landets tiende av jordens sæd og av trærnes frukt hører Herren til; den er Herren helliget. Men vil nogen løse noget av sin tiende, da skal han lægge femteparten dertil. Og al tiende av stort kvæg og smaat kvæg, av alt som gaar under «staven», hvert tiende stykke skal være Herren helliget. Man skal ikke undersøke om det er godt eller slet, og ikke bytte det; og bytter man det, da skal baade det og det som det byttes med være hellig, det skal ikke løses.» (3. Moseb. 27: 30—33.)

Ved at følge Israels barns utvikling indtil en teokratisk nasjon, finder vi at tiendebetalingen blev en av de særtegn hvorved disse, som tilbad Jehovah, adskilte sig fra alle andre folk. Saalænge som israeliterne trofast efterkom tiendeloven hadde de fremgang, men naar de forsømte den, var landet ikke længer helliggjort til deres gode. Hellige profeter paamindet, revset og irettesatte skarpt efterhvert som folket gang efter gang faldt i overtrædelse, glemte Herren og forsømte at gi av deres midler som det var forlangt av den lov, de mente at adlyde.

Ezekias (se 2. Krøn. 31: 5—10) og Nehemias (se Nehemias 13: 10—13) var især deleshet kraftige i deres anstrengelser efter at opvække folket til at se de farer der truet dem, som følge av at forsømme tiendeloven. Og senere kom Malakias og utropte Jehovahs ord med en alvorlig irettesættelse og kraftig paamindelse og opmuntret med det løfte, der var git til de som betalte en tiendedel til Herren.

I tidens midte.

Paa den tid da vor Herre var personlig hernede i kjødet var der tillagt tiendeloven utallige regler, indbefattende ubemyndiget inddrivelse.

Kristus anerkjendte tienden, men tydeliggjorde for dem, at andre plikter var ikke mindre paakrævet. (Se Matt.

23: 23.) Det er tydelig at tiendeloven var efterkommet gjennem den gamle apostoliske tidsperiode, og i en længere tid derefter mere eller mindre fuldstændig. Ikke desmindre blev praktisering av tiendeloven gradvis frarøvet dens hellige værd og den blev omdannet til at tjene som en indtægt for staten, eller en verdslig skat.

Under en verdslig lov.

Tidlig i det 9. aarhundrede paatok Charlemagne sig at indkassere tienden ved tvang og gjorde den til en av statens indkomster, og saaledes blev tiendens hellighet endnu mere tilintetgjort. I England blev tienden indført i kraft av landets lov. Av jordleie og alt hvad der kunne produseres blev der indkassert en tiendedel, hvad enten den blev villig betalt eller ikke, ti tienden blev betragtet som at tilhøre den oprettede kirke. Ved denne ordning var det saaledes indrettet, at man kunne betale denne skat i penger, skjønt helt op til de siste aar har tienden været betalt paa forskjellig maate. Den «store tiende» var den som var indkrævet i form av korn eller ved og forskjellig andet der frembragtes paa marken og i skogen, og den «mindre tiende» kom fra særskilte andre ringere indkomster. Men ved en forunderlig ordning var det bestemt, at det som var i jorden blev ikke at betragte som produsering og derfor behøvet man ikke betale tiende av kul og ædle metaller, da disse ikke forøkedes. Torv som vokser synlig var ogsaa fritat, mens ved som var hugget med øks maatte der betales tiende av. Saadanne forunderlige motsigelser opstod gjennem en mands forsøk paa at utøve en Guds lov og forrette samme, uten guddommelig myndighet.

Paamindelse og løfte.

Som det allerede er bemerket, var adlydelse av tiendeloven periodevis forsømt eller upaaaktet av det gamle Israel, av hvem det var særskilt forlangt, og profetene opløftet sin røst og forkyndte Herrens misnøie. Læg merke til forskjellen mellem den bebreidelse og det løfte der lød fra Herren gjennem profeten Malakias's mund: «Like fra eders fædres dage er I avvegne fra mine love og har ikke

holdt dem; vender om til mig, saa vil jeg vende om til eder, sier Herren, Hærskarenes Gud. Og I sige: hvori skulle vi vende om? Skal et menneske bedrage Gud, siden I bedrage mig? Og I sier: hvormed har vi bedraget dig? Med tienden og den hellige gave. Med forbandelsen er I forbandede, og mig bedrage I, ja, det hele folk. Bringer hele tienden ind i forraadshuset for at der maa være føde i mit hus, og prøver mig dog derved, sier Herren, Hærskarenes Gud, om jeg ikke vil oplate himmelens sluser for eder og uttømme velsignelser over eder mere end nok! Og jeg vil true æderen for eder, saa den ikke skal fordærve jordens frukt for eder, og vinstokken paa marken skal ikke slaa eder feil, sier Herren, Hærskarenes Gud. Og alle folkene skulle prise eder lykkelige, ti I skulle være et lystelig land, sier Herren, Hærskarenes Gud.» (Mal. 3: 7—12.)

(Sluttes).

BERGENS GRENS SANGKOR GJENNEM 25 AAR. 1900—1925.

Bergens grens sangkor kunne nu i mars maaned sistleden se tilbake paa 25 aars virksomhet, idet at koret blev organisert i foraaret 1900. Av en rapportbok sees, at koret har sunget paa vaarkonferansen i aaret 1900. Korets stifter og første dirigent var Kristian Frøysland. Han blev i efteraaret 1899 som lokalbroder kaldt paa misjon og beskikket til at arbeide i Bergens gren. Han gik straks igang for at faa et kor istand, endskjønt menigheten dengang kun bestod av 43 medlemmer. Alle disse var ikke sangere, hvorfor nogen der ikke stod i kirken, blev tat med i koret. Dette blev saaledes stiftet med 25 medlemmer og har siden stiftelsen hat 13 forskjellige dirigenter, hvorav den nuværende er broder Johan Sætrum der har dirigert koret i 7 aar. Av dirigenter der har været av særlig betydning for koret og sat dette foran de største opgaver og foran de vanskeligste maal, tør vel være korets stifter Kristian Frøysland, Petter T. Pettersen, Franclin Madsen og ikke at forglemme Johan Sætrum. Franclin Madsen, der var særlig begavet paa sangens og musikkens

omraade, og som dertil hadde en ikke liten «dikteraare» i sig, forfattet og komponerte flere sange til bruk for koret, hvorav endnu «The light of glorie» hører til korets glansnummere, der bestandig vækker begeistring og anerkjendelse baade hvad tekst og musik angaar. — Som organister siden stiftelsen har 6 forskjellige søstre virket, hvorav den nuværende søster Alette Bjørndal har virket siden 1913 med henholdsvis Eivind Bjørndal (nu død) og Hjalmar Bjørndal som hjælpeorganister. Søster Alette Bjørndal blev for kort tid siden enstemmig indvotert som korets æresmedlem, en utmerkelse hun endnu er alene om. Av de der var med ved korets stiftelse for 25 aar siden er følgende fremdeles i live og er bosat her i Bergen: Søstrene Johanne Kling, Betsy Holgersen, Katrine Grønning, Isidora Strøm, Ragnhild Kling og broder Johan Sætrum. Av disse staar endnu som aktive sangere i koret Ragnhild Kling og Johan Sætrum. — I sin 25-aarige bestaaen har koret, foruten at ha sunget paa menighetens møter, avholdt flere vellykkede konserter baade i Bergen og i byene Haugesund og Stavanger, hvor en mængde mennesker har været tilstede og derigjennem faat sit første kjendskap til mormonerne som et samfund og til de lærdomme som vi forkynder. Koret har særlig i de senere aar avholdt og arrangert flere store sammenkomster, hvor man altid har skilt sig fra disse opgaver med glans. I første række maa vel takken og æren derfor tilskrives præsident Karlsen som til alle tider saa at si har været korets økonomiske rygrad. Koret der som før nævnt blev organisert med 25 sangere har vokset jevnt op gjennem aarene, indtil det nu for tiden bestaar av 50 aktive sangere. Koret feiret sit 25-aars jubilæum med en overordentlig vellykket jubilæumskonsert den 29. mars sistleden, hvortil alle pladse baade i salen og paa galleriet var optat, og programmet, der bl. a. bestod av sang og musik samt fremsigelsen av en for anledningen av undertegnede forfattet prolog, blev mottat med stor begeistring, og baade koret og musikerne maatte gi flere da capo-numre. Videre blev en vellykket jubilæumsfest avholdt den 24. mars, hvortil alle gjenlevende av korets stiftere var indbudt som gjester. Ved bordet blev flere taler holdt saavel for de ind-

budte som for korets dirigent. Dirigenten svarte med en tale der ofte blev avbrudt med bifald, og i sin tale rettet han paa korets vegne en dyptfølt tak til præsident Karlsen for hans hjælp og bistand til koret op gjennem aarene. — Flere telegrammer indløp til festen og oplæstes under stort bifald, og en endeløs jubel brøt ut, da der blandt telegrammerne ogsaa oplæste et fra apostel Talmage og et fra præsident Grant, samt fra det store tabernakelkor. Men naar der oplæstes telegrammer fra selve biskop Hognestad og fra Bergens presteforening, da skjønte man til overflod at der bak disse telegrammer gjemte sig en liten «spøkefugl». — Ved deserten overrakte korets formand, ældste Ole Hansen, dirigenten Johan Sætrum en vakker gave skjænket av sangerne, og uttalte haabet om fortsat held og lykke for koret under broder Sætrums taktstok. — Dirigenten takket paa sin eiendommelige og humorfyldte maate for opmerksomheten. — Den fra først til sist hyggelige fest hvorved 70 mennesker deltok, sluttet med nogen bemerkninger av præsident Karlsen.

Saa stevner vi atter frem mot nye 25 aar
Glad i vort sind, med tro paa den sæd vi saar.
Om ei før, saa dog i opstandelsen
høste vi skal velsignelsen.

* * *

PROLOG

fremsagt av søster Nelly Søfteland.

Fem og tyve aar idag vi ser tilbake,
paa den gjerning vi av Gud utrette fik.
I sangens toner frelsens vei utmale,
for hver som vildsom for paa livets alfarvei.
Rik paa glæder, rik paa lyse minder,
men og rik paa prøvelser der ei forbi os gik.
Og alt idag, det maner os til trofast virke,
for sandhets frembrud paa en mørk og sorgtung jord.
I sangens toner vil vi fortsat tolke
Guds vise hensigter, med dig vor søster og vor bror.

Fra hverdagslivets slit og travle færden,
velkommen være til sangens bolig her idag,
hvor tonerne en stund skal la dig glemme

al verdens ufred, strid og nag.
Luk op dit sind! Hvil ut fra dagens møie,
og lyt til sangens underbare makt.
Dens skjønne toner lar dit sind fornemme
at den en gjenlyd er fra høie himmelkor.
Den op vil løfte dig fra jordegruset,
og frem til høider, hvor kun rene, ædle aander bor.

I verdenslivets ville jag der er saa meget
der slører sindet, fylder øiet tidt med graat,
der gjør at broderaand og kristensind blir veget
for maktens sterke og brutale sprog.
Som reagens mot alt det haarde, bitre,
i sangens tonevæld vi synger ut
om gylden tid, der endnu er tilbake
for hver der følger næstekjærlighetens bud.

Om verden end idag gaar mot sit øde,
og høster lønnen for en svikfuld færd.
Der venter dog en herlig morgenrøde,
for hver av dem der ei i svik tok del.
Da lønnes skal hver kjærlig handling,
hvert ædelt frø skal bære frukt
til evig liv, og solskinsvandring
i evig verdner under Herrens frykt.

Med glade sind vi ser mot fremtids lyse tider
og trofast vil vi alle fremad gaa.
Vort maal er høit og om vi stundom lider,
saa vet vi dog at maalet skal vi naa.
Da skal vi staa blandt herliggjorte skarer
i evig verdner under Herrens frykt.
og synge ut, befrid fra verdens snarer
om ham, der kjøpte os fra verden og til Gud.

Gustav G. Risan.

MISJONSPRÆSIDENTENS BESØK I GRENENE.

Tirsdag den 12. mai reiste jeg til Moss gren og avholdt et godt møte i forstander Oluf Paulsens hjem. Der var flere fremmede tilstede, og efter møtet tilbragte vi en hyggelig tid i samtale om evangeliet, hvorefter vi av søster Paulsen blev servert chokolade og smørbrød. Søskende blev meget glade over mit besøk og følte godt for evange-

liet. — Onsdag reiste jeg til Fredrikstad og avholdt et møte samme aften i broder og søster Kristian Fredriksens hjem. Grenen har været nedlagt for en tid, men den kvindelige hjælpeforening avholdt møte hver 14. dag. Alvilda Bye er præsidentinde. Broder Johan H. Johansen blev indsat som forstander for grenen. Broder og søster Fredriksen er ny i kirken, men de er til stor hjælp for grenen og til de andre trofaste søskende. Det er en glæde at møte med søskende i grenene og se den nidkjærhet de har for Herrens verk. — Torsdag aften blev jeg m. fl. invitert av br. Jakob Jansen til en biltur til Skaare, hvor vi avholdt et godt møte hos søster Maren Jakobsen. Der var tilstede 22 søskende og fremmede. — Fredag reiste jeg til Fredrikshald, og lørdag eftermiddag klokken 2 avholdt vi begravelse for broder Karl Gundersen, som avgik ved døden den 7. mai. Jeg holdt talen og graven indviedes av forstander Gustav Anderson. Arbeidernes fagforenings sangkor, som avdøde var medlem av, sang i kapellet og ved graven. Der var ca. 200 mennesker som deltok i begravelsen. Avdøde var født i Fredrikshald den 15. september 1891 og blev indlemmet i kirken ved daab den 13. september 1901. Han var en god mand og far, og bar sit vidnesbyrd om evangeliets sandhet til det siste. Han efterlater sig hustru og 4 barn. *Misjonspræsident A. Richard Peterson.*

PRÆSIDENT CHARLES W. PENROSE

er — ifølge telegram til den norske misjonspræsident A. Richard Peterson — avgaat ved døden lørdag aften 9. mai, 93 aar gammel, idet han fødtes i England 4. februar 1832, og blev optat i kirken ved daab 14. mai 1850.

Ved sin siste fødselsdagfest uttalte han følgende: «Mit haab for hele menneskeslekten er, at den vil fortsætte i utvikling av frisind og *i* et vidtomfattende begrep om maalet for kristendommens store plan. Jeg er overbevist om, at med de fremskridt som nu gjøres vil menneskeslekten naa frem til det universale broderskap, som er dets fødselsret.»

FRA ET BESØK I MORMONERNES BY SALT LAKE CITY.

Under denne overskrift har *Anna Sofie Gaardsted* i det danske magasin «Vore Damer» for 12. mars skrevet en meget sand og korrekt artikel, ledsaget av billeder fra Salt Lake City, som vi synes ogsaa kan være av interesse for «Morgenstjernen»s læsere, hvorfor vi indtar den.

«Naar man staar i Emigration Canyon, et av bjergpassene der fører ned til Saltsjødalen, og ser ut over den vidunderlig smukke og frodige dal med de velholdte farme, med kornmarker og frukthaver og vandløp, og ned over den smukke hvite mormonby, Salt Lake City, forstaar man mormonernes stolthet over alt det, som de der har frembragt.

Paa samme sted stod den 23. juli 1847 en liten skare mormonere, 143 mænd, 3 kvinder og 2 barn og skuet ut over den tilsynelatende øde ørken. Det var fortroppen av mormonsamfundet, som gang paa gang var fordrevet fra deres skiftende hjemsted og stadig var draget længere og længere vest paa for at finde et nyt og sikkert tilflugtssted.

I deres «prærieskonnerter» var de kommet over uendelige prærier og ørkener, gjennem uveisomme bjergpas, angrepet av vilde indianerstammer; men stadig fremat mot deres maal: den dal, som deres fører, Brigham Young, mormonprofeten Joseph Smiths efterfølger, hadde set i et syn! Og der laa den for dem, en ørken rundt om den store Saltsjø, med de taarnhøie, golde bjerge til alle sider. Men det var dalen, som Brigham Young hadde set i sit syn!

Og før sol gik ned, var der gravet grøfter, og vand ledet ind over den haarde, soltørrede jord og nogen faa acres land pløiet og tilsaaet.

Efterhaanden ankom flere og flere mormoner, og primitive blokhuser reiste sig i Salt Lake City, hvor allerførst tempelplassen blev avstukket, plassen, hvor deres hellige bygninger reiste sig, og hvorom byen blev anlagt. Med sjelden dyktighet ledet nu Brigham Young opdyrkningen av den utstrakte dal ved kunstig vanding, begyndelsen til U. S.'s mæktige, kunstige vandingssystem.

Efter ca. 75 aars forløp ligger der nu en moderne by

med ualmindelig brede gater, saa ren som ingen anden by i U. S. med rindende vand gjennem gaterne, med smukke parker og villakvarterer og overalt de høie, slanke pyramidepopler, som kjendetegner hele dalen; og næsten like meget hvor man staar i byen, ser man i det fjerne bjergene, og dog har man ikke følelsen av at være indestængt, som man saa ofte har i en dal med bjerge til alle sider. Og inde midt i byen ligger mormonernes stolthet: Tempelplassen med alle de forskjellige bygninger: Det store tempel, tabernaklet, en anden kirke til mindre gudstjenester og møter, det første blokhus, bygget i Salt Lake City, et museum med mange interessante ting fra pionerdagene og en avdeling, som illustrerer indianernes liv og en anden, mindst likesaa interessant, fra de forhistoriske klippe- eller huleboeres tid fra det sydøstlige Utah. Alt er indrammet av trær og smukke plæner og blomsteranlæg, og utenom det hele er en 12 fot høi mur, bygget av sandsten og soltørrede sten, saa ren og enkel i stilen, oprindelig bygget til beskyttelse mot de fiendtlige indianerstammers angrep.

Men over det hele hæver sig templet, en mæktig og vidunderlig smuk bygning av graa granit. Inden der var forløpet 6 aar efter byens grundlæggelse, var templet paabegyndt, og med avbrytelser arbeidedes der paa det i 40 aar, før det var færdig.

Besværlig var det i begyndelsen; de store granitblokker blev av okser slæpt ned fra bjergene; og saa store var nogen av dem, at det varte 4 dage for 4 spand okser at slæpe én ned.

Men aarene gik og tilsist stod det der med sine 6 taarn rækkende mot himmelen, og paa toppen av det høieste en 12 fot høi, forgyldt kobberstatue forestillende englen Moroni, blæsende i sin trompet. Englen Moroni, som aabenbarte Joseph Smith, hvor mormons hellige bok laa gjemt.

Ingen besøkende kommer derind, kun mormoner og ikke engang alle, kun de «utvalgte».

Men i tabernaklet, mormonernes anden hellige bygning, faar vi alle lov at komme ind.

Den er egentlig ikke smuk, men meget eiendommelig, en mæktig, egformet bygning, der kan rumme ca. 12 000 mennesker. Utvendig ret uanselig, trods det hvælvede tak, der

hviler paa røde sandstenspiller, hvorigjennem store dører fører ut hele veien rundt. Og indvendig: Enkeltheten, simpelheten, det vældige, hvælvede loft uten nogetsomhelst forsøk paa utsmykning av nogen art maa gjøre indtryk paa enhver. Et rum, som paa grund av sin konstruksjon med hensyn til akustik. Man kan i den ene ende av dette utstrakte rum høre en knappenaal falde paa gulvet i den anden ende, og en hvisken høres overalt.

I den ene ende staar det vidt berømte orgel, som har ca. 8000 piper, hvorav de største er 32 fot lange. Der findes vel ikke det musikinstrument, uten at dets toner kan frembringes paa det, toner saa bløte, saa rene, saa deilige. I turisttiden gis der hver dag fri konsert, og dag efter dag samles der hundreder av turister og av byens egne folk for at høre den vidunderlige smukke musik: Bach, Mendelsohn, Thomas, Brahms, Wagner, de gamle mormonhymner, utsatte av organisterne osv. Men maaske skal det dog helst høres ved deres møter eller gudstjenester en søndag eftermiddag, hvor dørene staar aapne for alle, hvad enten man kommer av tro, av interesse, eller blot av nysgjerrighet, og en saadan dag kan tabernaklet være fuldt til siste plass. Händels Largo til indledning, saa blev en av de gamle mormonhymner sunget, derefter det mæktige kor alene, bøn, solosang, prædiken, der nærmest bestod i oplæsning fra Mormons Bok, koret igjen med orgelledsagelse og saa avslutning paa orglet. Vi var nogen faa stykker — turister vidt omkring fra — som ventet litt i haab om et ekstranummer, og vi blev belønnet. Vi kom i samtale med organisten, og resultatet blev: Pilgrimskoret av Tannhäuser! Nu et minde saa rikt, at det aldrig glemmes.

De største sangere og sangerinder gir konserter der paa deres turneer gjennem Amerika og betragter det som en oplevelse at synge i det rum, som desuten brukes til store møter av forskjellig art. — Interessante dage tilbringer man der i Salt Lake City; overalt glade, venlige ansikter; ingen paagaaende propaganda for deres tro; naturlige, frimodige svar paa spørsmaal, og faar førerne fra enkelte av de besøkende spørsmaal, der kredser om flerkoneri — den del av mormonismen, som utenforstaaende nærmest hefter sig ved — gir de det likefremme svar, at de maatte av-

sverge det, for at Utah kunne bli optat i Amerikas Forenede Stater i aaret 1896. «Det er forbudt ved lov, og vi adlyder loven!»

Det er ikke mulig at danne sig en begrundet mening om deres religion under et kort ophold. Men hvad man end kan mene om mormonerne, «De Siste Dages Hellige», maa man dog beundre dem for, at de ved enestaaende flid og dyktighet av en øde ørken la grunden til den rike og blomstrende amerikanske stat: Utah».

MORDERES SKJÆBNE.

En morder der utgyder uskyldigt blod, kan ikke opnaa tilgivelse hinsides. — David søkte tilgivelse hos Herren med bøn og taarer for mordet av Urias, men han opnaaede kun denne ved at utstaa straffen, og han fik det løfte, at hans sjæl ikke skulle bli ladt tilbake i helvede.

DEN NORSKE MISJON.

LARVIKS GREN.

Søster Anna Dorthea Svensen avgik ved døden søndag 3. mai paa Larvik sykehus. Hun var født 14. november 1838 og var saaledes ved sin død 86 aar gammel. Hun blev indlemmet i kirken ved daab 28. mai 1896 av ældste Thos. Gundersen og har saaledes været et medlem i 29 aar. — Begravelsen foregik fra Undersbo kapel under forstander John Dalsbø's ledelse. Ældste Willard Arveseth talte om foruttilværelsen og vor misjon her i dette liv og hvor vi gaar hen efter døden. — Graven blev indviet av broder Olaf Sønsteby. — Søster Svensens siste ord var: «Herren er min hyrde, mig skal intet fattes.»

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

11. Jesus utøver flere mirakler. — Levi kaldes.

Da Herren hadde endt sin tale bad han Peter ro baaten længer ut paa dypet, og at kaste ut garnet der. Men Peter sa: «Herre, vi har strævet hele natten, men intet faat.» Peter tænkte uten tvil at det ville være at kaste bort tiden ved at fiske igjen, da de hadde strævet hele natten uten at faa en fisk. Men han ville gjøre som Herren bad ham, og han rodde ut paa dypet og kastet ut sine garn. Om kort tid var garnet fuldt av fisk. Der var saa mange fisk at garnet gik istykker. Jakob og Johannes var i den anden baat, og Peter bad dem komme og hjælpe sig. De skyndte sig for at hjælpe ham og baaten blev saa fuld, at den var nær ved at synke. Da knælte Peter ned for Jesus og sa: «Gaa fra mig, o Herre, ti jeg er en syndig mand.» Peter var bange, men Jesus sa til ham: «Frykt ikke, ti fra nu av skal du fange mennesker.» Jesus mente, at fra den stund av skulle de utføre et bedre arbeide end at fange fisk, de skulle lære menneskene evangeliet og være redskap til at frelse sjæle. Disciplerne trodde bestemt at Jesus var Kristus nu, og efterat de hadde bragt deres baater iland, forlot de alt hvad de hadde og fulgte ham. De blev med ham indtil den tid han maatte lide døden.

Efterat Jesus hadde været en tid væk fra Kapernaum, vendte han atter tilbake derhen. Han gik til en vens hus, hvor han blev mottat med glæde. Saasnart som folket hørte at han var kommet tilbake, samlet der sig en mængde rundt huset. Det var en saa stor masse mennesker at de kunne ikke alle komme ind i huset, saa mange var nødt til at være utenfor. Nogen kom litt sent og de kunne hverken se eller høre Jesus.

Nu, husene i Palestina var ikke lik vore huser. De hadde flate tak hvor folk kunne sitte og spasere. Der er en trappe paa utsiden som leder til taket. Alle de store huser har et gaardsrum i midten. Der var et saadant gaardsrum i det hus hvor Jesus nu var, og der var fuldt av mænd og kvinder der hadde kommet for at høre de gode ting som de viste Herren ville si. Til disse folk forklarte Jesus evangeliets principer.

Mens Jesus talte kom fire mænd til dette hus og de bar en seng hvori laa en syk mand. Den sykes venner var meget skuffet over at de ikke var istand til at naa ind til Jesus. De hadde tro paa Herren. De viste at han hadde makt til at helbrede de syke og besværede, og de viste at dersom Jesus bare fik se den syke ville han gjøre ham frisk. Da det var umulig at komme ind i huset gjennem døren, paa grund av mængden, bar de manden op paa taket. Saa tok de væk saa mange planker, at der blev plass til at fire sengen ned ved at binde taug i de fire hjørner. De firet den syke ret ned for Herrens føtter. Han fandt behag i deres tro og han saa paa den syke mand og sa: «Søn, dine synder er dig forladte.» Disse ord gjorde uten tvil den syke glad. Kanhænde han heller ville ha sine synder tilgivne, end at bli helbredet fra sin sygdom. — Der var i mængden tilstede nogen skriftlærde og farisæere, og da de hørte hvad Jesus sa, blev de sinte. De tænkte at Jesus utøvet en myndighet der tilhørte Gud, og de begyndte at hviske sig imellem: «Hvem kan forlate synder uten Gud.» De tænkte ikke at Herren kjendte deres tanker, men det gjorde han, og han sa til dem: «Hvorfor tænker I saaledes i eders hjerter? Hvad er lettere at si til den syke: din synd er dig forladt, eller: staa op og ta din seng og gaa?» — Men for at vise dem at han hadde makt til at forlate synd, sa han til den syke: «Staa op, ta din seng og gaa hjem til dit hus.» — Den syke stod øieblikkelig op, fuldstændig helbredet, og han tok sin seng og gik forbi dem alle. Folket blev storlig forbauset, og de sa: «Aldrig før har vi set noget lignende.»

Efterat ha helbredet denne mand, gik Jesus ned til den galilæiske sjø. En mængde folk fulgte ham, og der paa stranden i den friske luft lærte ham dem evangeliet. Ikke

langt fra dette sted var toldboden. Jøderne var under det romerske herredømme og de maatte betale penger til romerne og disse penger kaldes told. Romerne indsatte mænd paa forskjellige steder for at motta denne told. Disse mænd kaldtes toldere. Nogen av disse mænd var ikke gode og presterne og de store mænd blandt jøderne hatet dem. Men andre var retfærdige og ærlige. En av disse var en mand som het Levi. Han var en jøde og behandlet alle ærlig og retskaffent. Han hadde hørt Jesus tale, og han elsket ham. Jesus viste at Levi var en god mand og at han kunne hjælpe ham. Saa en dag da Jesus gik bort til toldboden saa han Levi sitte der for at ta imot told, og han sa til ham: «følg mig». Levi reiste sig straks og han gik med Jesus. Levis første navn var Mattæus. Han blev en av de tolv apostle. Han skrev en beretning om Frelserens liv. Det er kaldt Mattæus Evangelium og du kan finde det i den hellige skrift.

Levi var saa glad over at Jesus hadde kaldt ham, saa han holdt et selskap i sit hjem og indbød sine venner til at komme og se Frelseren. De fleste av de mænd som kom til selskapet var toldere, og nogen av disse var som du vet, ikke gode mænd. Jesus og hans disciple satte sig tilbords med disse folk og begyndte at spise med dem. (Forts.).

Det mere stadfæstede profetiske ord betyder menneskets forvisning om at være beseglet til evigt liv ved aabenbaring, og profetiens aand gjennem det hellige prestedømmes fuldmakt. Det er umuligt for et menneske at bli frelst i uvidenhet.

INDHOLD: Herrens tiendedel. — Bergens grens sangkor gjennem 25 aar. — Misjonspræsidentens besøk i grenene. — Præsident Charles W. Penrose. — Fra et besøk i mormonernes by. — Morderens skjæbne. — Den norske misjon. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.